Pintér Lajos Európai diákdal

Versek 1974–1979

Pintér Lajos 1953-ban született Szegeden. Első verseskötete, a Fehéringes folyók 1975-ben jelent meg, Kormos István szerkesztésében. Gyerekverskötete: Zsiványok arca (Móra Kiadó, 1980)
Új kötetével, az Európai diákdallal, amely a Forrás Könyvek sorozatában jelenik meg, a jelképes 1968-as évtől tartó: immár a század utolsó harmadában való diákoskodásának szép és keserű élményeit összegezte.

Pintér Lajos
Európai diákdal
(versek 1974–1979)

FORRÁS KÖNYVEK

Pintér Lajos

Európai diákdal

KECSKEMÉT, 1981

Lektorálta: TARJÁN TAMÁS
Szerkesztette: HATVANI DÁNIEL

ISBN 963 03 1246 8
ISSN 0324 2978

© Pintér Lajos

Valaki súgja

Tűnődöm: szép a csillagok
égi útja –
Szép az emberek földi
útja, emelt fővel járj!
Valaki hozzám hajol,
valaki súgja.

Gyerekkori ég

Gyerekkori ég

Gyerekkori ég, fönn papírsárkány.
Nevét se tudod, csak jelét tudod:
szállongó sárkány!

Olyan karkötő: gyékény, por, nádszál.
Olyan karkötő – a csuklón csattan,
gyerekkori ég,
felhő, szél, sárkány,
s pofon ha csattan – talán csak zápor,
talán csak zápor
arcodra hulló.
Gyerekkori ég, fönn papírsárkány –
sárga, kék és zöld játszik a testen!
zápor után ha kél a szivárvány!

Olyan törvényt tesz: zagyva beszéd az,
patkány repül föl égre tárt szárnnyal
s föld alatti ég
rajta pacsirta.

Gyerekkori ég –
pacsirta, sárkány.
Nevét se tudod, csak jelét tudod,
és hogy elszáll már.

Gyerekkori ég, fönn papírsárkány.
Nevét se tudod, csak jelét tudod:
szállongó sárkány!

S csodálkozol már, csalatkozol már,
gyerekkéz közül elszállt a sárkány,
gyerekkori ég, fönn papírsárkány.
Nevét se tudod, csak jelét tudod:
szállongó
sárkány!

Széthagyott tárgyak udvara

Széthagyott tárgyak udvara fűzfakosár
lapul föld szívéhez domborul ágas-
bogas borona fordul háttal levegőt
összekuszál göröngyös levegőt izgat
kezével csáppal egy helyben csapdos
tárgy-guernica mozdít picasso-ecsetet
létrát libbent vízhez támaszt cipőt állít
fal tövéhez lábat lendít cipő nélkül férfi
indul boronával széthull az a borona is
téved tőle cipő és láb kéz ha lendül
öntörvényű ostor pattan másik képen
most meg tűnik minden ráncod dobbant lábad
tipeg-topog próbálja az első táncot

Nekem kell kimondani őt is széthagyott testét
éjszakáját Fűzfakosár-homlok Boronás nyak
fogsor-létra garat-sajtár Fűzfakosár-nyak
boronás homlok –

Kódexes arcom támad

Vadkacsák

Gyerekkorom lámpa-üvegén
se füst, se korom,
gyerekkorom, hol az út
nem zsákút: a végtelen völgyéhez futó,
hol szép metafora csak a halál,
zene s illat, szalag fátyolán
áttűnő gyöngybetű –
gyerekkorom, hol pengeél
ruhák bársony-rétjein nem kaszál,
réteiden, gyerekkorom
csak napszítta férfihad kaszál –
gyerekkorom, hol vadkacsák
s vadkacsák jézusos lábanyoma a vízen!

Az ősz anatómiája

1.

Képzelt csatatér:
csatában a nyár elesett.
Halottak szemgolyója, heréje
a föld mélyén –
gömb gömbfoglalatban.

2.

Tábornok,
bronz bakancs
öklömnyi fűzővel,
kivont kard,
meredten áll,
madárijesztő az út szélén.

3.

Kukorica-csontváz, pergő
aranyszemét, aranyszemek.
Jársz, böngészed a tájat.

Csikók a
répaföld mikrokozmoszán.
Égi dézsából sárga kiömlik,
sárga festék. Pergő eső.

Városi ősz

Csapkodó vizekkel üzen a tenger most,
az áradó, az álmodozó.
Délre vonulnak madarak nagy sereggel.
Ez a madársereg: égen is madár-tenger.
Törpülő délután – kevesebb fény a sziklafalon,
eljő a jelképes délután, rövidül hajdanvolt
szép napom.
Alkony-időn túl, távolban kacagó gyerekek.
A fenyő is neveti, könnyezve neveti, ahogy
tűlevelén lefut, bukseggel a pöttöm esőcsepp.
Mosdatja a hulló felhő a csípás háztetőket.
Gyerekláb lóbáz egy padon: lóbáz az eső lába is –
ázott lánycsapat fut át a városon: fut a szél,
kergeti őket.

Emberfa karján

Visszafelé élek egy-egy pillanatban
zé-től – vagy csak ká-tól, em-től –
a-ig sorolva hangot, s botolva is:
fekszem már hason vagy háton, fekszem
pedig csak megbotoltam: valami
filmet visszaforgat valami kéz,
a végén kezdi – vagy középen –
onnan akar gyerekkort visszakeresni,
s a vers is, ami kész volt, egész
volt – ahogy írod, nézd – most hullik
széjjel –; sárga, kék izomköteg: emberfa
karján madár meglódul, pihen.

Áthúzok kiscsikót, örökös hóesést

Ne kacagj, Lucifer – tömöm orrodat
tormával, cserélem a vigyort tüsszentésre,
kedvet ecettel megcserélek.
Ne kacagj, Lucifer;
halandók vagyunk, barátom.
Útközi tájon, útközi réteken járok most.
Koponyás tündérvilágot látni ha vágyom:
várom az álmot,
fátyolos, fekete jövevényt.
Győztes, ki önmagával körülkerített,
csomóra kötött nyelv öltögetője;
érted – barátom.
Világosságodra rátalálok, lehet.
Nem kell az álom se, izzasztó menedékét
égetem; radírozom folttá, maszattá,
mint iskolás füzetben ábrát.
Mint mesés intőjét tanárnak,
régen halottnak.
Föld alatti katedrán oktat
féregnek nagy tudományt – kedves barátom.
Ne kacagj, Lucifer –
nem tudsz mondani jövendőt úgyse;
a sort, sorsodat előre én látom.
Fátyolos, fekete jövevény.

Mesés intőjét tanárnak figyeli ásós öreg;
igazít tollat kemény kezéhez,
igazít feje fölé mázsányi fejfát.
A tanár úr hívat –,
értékeljetek csak titkos tanácsban,
gyökeret bújtasson egymáshoz porló kezetek:
tartani földet fejünk fölött,
akár eget éltünkben-, nehéz lehet.
De rajta, töretlen ítélkezők,
csak szövetkezzetek.
Haha, múltatokban magát
egy kölyök bátran kacagja,
haha, itt a föld színén most áthúzok
kiscsikót, örökös hóesést,
magamat is radírozom folttá, maszattá,
mint iskolás füzetben ábrát.
Fátyolos, fekete jövevény:
hóhérló időm, életem –
állítok helyembe fiút,
ki örökli arcom szép maskaráját.
S belőlünk azt is megtagadja,
amit tagadni elfeledtünk tűnt napjainkon,
barátom, jó Lucifer.

Rimbaud Ábellel beszélget

Tréfám világszabadalom, Ábel!
Föltaláltam az énországot. Testem-köztársaságot.
Lábaim folyók és folyók síkságai, Ábel.
Tengerem is van, a szemem.
Utakat kezem futtat, de végcél
a sivatag legyen, Ábel.
Magamban hordom azt is.
Pereg a homok, elpereg.
Ne kérdezd, leltem-e aranyat,
már könnyeim is aranyrögök.
Ha köhögök, nyálam is formáz aranyrögöt.
A beleim meg városok;
az ereim – országom fölötti ég:
köröznek ott a madarak. Kicsi
kis piros madarak. Ha elrepülnek – béke van.
Hírvivők mondják: béke van.
Hogy nem leszek –
s nem lesz szavam! Májam pedig ékes földem,
a vesém
várkastély, benne betyárok élnek. A vár ura
sárga lovon jár, sárga ruhában.

Istenem, istene a vágynak! Ujjaim között
pörgetek homokot – világórámba.
Homok, homok a homlokom, fejedelemség
a fejem.
Ökleim – országomnak őrei, küldöm őket
esti portyára.
Lehet, hogy állad is körbekerülik.
Énországot föltaláltam, hallgatok,
szavam már nincsen.
Hajóra szállok, tengerem ringasson el,
mint szerelem.
Utazz velem, Ábel...
Mi azonos,
megtaláltam.
Mégis azt hittem, elveszett.
A homlokom:
a homlokom.
A tenyerem: a tenyerem. Állnak a fák,
nem intenek. Ha azt akarom, intenek.
Mondom nekik – elindulok.
És felém újra intenek. Pedig a tenyér:
tenyerem. Pedig homlokom:
homlokom.

Belátható e tartomány,
hol mese mégis megterem. Rimbaud! Rimbaud!
Tested köztársaságán túli rög.
Ez is aranysárga rög.
Csodás kötéssel megkötöz.

C. hűséget esküszik

Jobbkezed felől: éjszaka. Balkezed felől:
megvirrad. Fölkél a Naphold.
Ablakból ember,
szemedből álom, meg-megbillen.

Jobbkezed felől: ami voltál, ami voltunk,
a megdőlt oltár. Ami voltunk, a tanyasor.
Jégeső elé fejsze ezüstje,
fejsze-ezüst is meg-megbillen.

Ülünk jegenyék magasán; ház hasfalán
– anyánk hasán – áthallatszik a
szív verése, dübörgő zaj van, por van,
gáz van. Ujjunk hegyén öt pár gyöngy-ház van.

Kis gond: hogy fülünkbe
bogár mászik, agyunkba is továbbmászik,
leül ott és lakomázik.
C. bólint. Esküszik hűséget.

Külön világ a szerelem, arc arc után
ahogy megvillan. Emlékezz a füvekre, hol
kislány-csikóláb rúg s kapál;
a homlokod is eltalálja!

Vadréce-torkom, ének-kiáltó

Halálon túl kicsit,
– mondjunk ötszázhat évet –
csillagtól csillagig pördülő
körláng ront ránk, s eléget.

Anyám kontya kerek
kis fűzfaág kosár;
benn sárga csibe csippel,
ha láng kap konty alá!

Jön három villon-forma
álomtalan csavargó;
engem lát legközépen
a kézvastag okullár.

Gáspár most vásáron
körtét ad hat pénzért.
Menyhért meg kaparint
körteíz pálinkát.

Boldizsár én vagyok –
két kezem méreget
himbáló kék eget, kocsmát,
szikrázó szemű részeget.

Kalmár jő, kincsem kérdezi:
na hány kiló, na mennyi?
Kap háti bőrre ütleget,
hogy doktort kell keresni.

Csörtetek réti fű között
arcod törött tükréhez;
csak ciceréltem, dadogom –
ha K. I., a költő kérdez.

A kosár csirke szétcsippent,
lestem mert holdra, csillagra –
vadréce-torkom éneket
kiáltott pörgő piacra.

Szőlője, venyigéje

Napfény-idő árnyék-gallya
jelentéktelenül barna
barnaszínű vagy seszínű
mért mondta az öreg szőlész
kinek teli minden hordó
– mínuszidőben, apám –
mért mondta az öreg kertész
kinek sudár minden fája
– mínuszidőben, nagyapám –
mért mondta, hogy mégis szép vagy
napfény-idő árnyék-gallya?

Kutyák: februári fagyok
kertben jártak
kiabálták, nincs itt helye
szőlőnek, se gyümölcsfának.
De az öreg szőlész mégis
dicsérte az alvó szőlőt
– miért nem dicsérte magát! –
de az öreg kertész mégis
őrizte az alvó ágat
Csontváry-barnaszín ágat
seszínű ruhás menyasszonyt
– miért nem őrizte magát! –

A múlt évi szüret: emlék
gyümölcsszedés: csak emlék
élő tudatában élő
de emléke hogyan él a fák
kérgében, mosztári virágzásban?
Íme, az ágat tavaszi szelek
balra rántják, jobbra lökik
– hajolni itt százszor kell –
íme, az ágat tavaszi
szelek földig döntik le
– hajolni itt földig kell –
s máris itt a nyár, nyárutó
kosarazó, puttonyozó?

Kettős tükör:
szállsz is, zuhansz is

Az utak teste kitakart már,
kívánják kövek a szerelmet.
Szikes, csalános földek szoknyáját
emeled: mint illatos selymet.

Alkonyi lejtőn végigfekszem,
pántolom cipőm, kabátom.
Madárnak képzelné magát,
de megül a sárban egy lábnyom.

Tudom a törvényt: talpalatnyi
földek summázata az ország,
tenyérnyi kékségét az égnek
látók megosztják, sokszorozzák.

Vet a köd merítő hálót,
lubickolnak a halak, házak –
évszázadunkon, nullától százig
halászik csónakból a látszat.

Kettős tükör, szállsz is, zuhansz is –
hullsz: XXX. század szájából tejfog.
Új és új húsok rágója nem lehetsz;
a hiány csapdája: elfog a fájás –

Szállsz is, lánytestet karcolsz a légre,
álombéli kéz inged kibontja.
Kettős tükörben: szállsz is, zuhansz is –
leülsz az úton, ember a dombra.

Karácsony

Nem találunk haza többé már soha
pedig „meddő anyánk
gyerekért könyörög”.
Utadon göröngy, göröngyön béka ül,
képzeletedben a világ
nagyítva, lefokozva.

Rendjeleit hozod, ha mégis érkezel.
Édeni fáról az almát hozod
– tálcán az áldozó fejet –
tálcán a holdforma pengét s
megkaszált, szárnyatört fácánt,
tálcán a tengerkék kötényt:
arcod benne hányszor megmostad!
A tökforma gumilabdát is hozod
huszonöt harmincöt negyvenöt
dekázz dekázz még
játssz szegény, ötvenöt
a rozsdás szöget is hozod
labdádat, bőrödet
fölváltva kereste.

A kicsi szobát is hozod
a hivatalt, emberek hol
új patkánymaszkot vesznek,
hátaddal állsz, hátat mutatsz
talán akkor majd föltűnik:
átharangozza, megváltja
az időt az első fehér szoknya.

A decis poharat is hozod
pálinkás reggel tükrét.
A világ lefokozva, nagyítva,
letennéd anyád elé rendjeleit.
Karácsony, e tájon számvetésen
e könyörgésen hótakaró:
halott isten őrli foga között
az égi márványt.
Karácsony, hullni kezd a hó!

Ráolvasó a lányra

Ráolvasó a lányra

Ahogy a termő fára,
ráolvasok a lányra.
Újév reggelén kötök
szalagot derekára.

Füstölök, tömjén füstje
szeme rontását süsse –
testében mi ócskavas,
változzék színezüstre.

Nyelve szülte dadogás
legyen játszó dúdolás –
mikor sánta: sose nézd,
mikor táncol: odaláss.

Láss a tüzek tükrére
néző szüzek üszkére –
s táncoltasson DNS,
lét és nemlét tündére.

Arcod rajza

Arcod rajza héthatáron. Hat a szemekből
ragyogó síkság, a hetedik álom éle.
Homlokodon a pánt: zuhanórepülők köteléke.
Világ körüli utazáson: homlokod, tarkód,
homlokod; kiscsikót: trappoló ujjakat
futtatok héthatáron. Hat a szemedből fölragyog,
a hetedik álom. Átkarollak, kerítem országod:
szurdok-hajad hódíthatatlan – Szent Gellért
hegyéről gördül a hordó: szőke hajadról két
kezem, lepatakzik a sereg. Inged múzeumát
már nyitottad; elkerülöm. Nem leszek
előkelő idegened. Háborús halottat
hol hantoltál: szemed fölött, karodon, hasadon
kipattognak fekete füvek. Járom a kaszálón,
járom a táncot. Kiscsikót: trappoló ujjakat
futtatok héthatáron. Öreganyánk emlékezetéből
földből a vadvíz fölszivárog: Pusztaidűlő
és Bőrhíd között halom gyerekhad ad
szabadságot. Kukoricát: gazdája saraboló val
gyerekderékszárat vágott. Arcodon a csata
terét a bőrtérképen keresem. Pusztaidűlő és
Bőrhíd között a mezsgyét arcod hegében
föltalálom. Hat titkot is megtalálok, a
hetedik álom. A megváltást lemondom én,

mint beatzenekar a koncerteket! Hozzád úgy utazom, hogy utazásom történelem. Inged nyitott múzeumát elkerülöm. Gerenda alá fészket a fecske: szemöldököd dúca alá fészket rakott az este. Jó éjszakát. A mi időnkre virradunk!

Diákdal

Megkerülnénk a várost,
kéménykedő kincstárost,
aj, haj, hallárom,
Ménes úti ménesben,
esőmosta ingekben.

Piros szoknya, dalollak most –
fáról ahogy falevél,
aj, haj, hallárom,
széllel lengezz
lefelé!

Pattannak padlóra könyvek,
firkák, irkák elköszönnek,
a létezést lapozzuk föl –
pörgetjük, mint hites könyvet.

Leszünk úgyis szakállasok,
remélt kincsi bazárosok –
kopasz fejre kalapod,
aj, haj, hallárom,
méltósággal csaphatod.

Frakkjában ki ellibeg,
mint jégkrémi pingvinek,
aj, haj, hallárom,
ahogy pohár mélyére,
nézne tüzek fényére!

Nem mondok én siratót most,
az sirasson, aki vesztes –
csillagközi garaboncost
szoknyád lengezőn keressen,

kerüljük meg a várost,
kéménykedő kincstárost,
aj, haj, hallárom,
Ménes úti ménesben,
pipacspiros ingekben!

A haragot mondom versbe itt

Barátomnak

Tártszárnyú madarak érkeztek:
könyvek kőrisfa asztalunkra,
olvashatod a titkosság jeleit; de lányok
vonulásában íme, egy kéz veti rólad piros
inged vigyázón, illeszt magára idegen gúnyát,
domborul rajta az ing: lesi az arcod és hessint,
ha készül a gőg: ákombákomi rajz, pirospár
kiscsizmát rúgat a katonás képzelet, megácsol
vásári sátrat a jókedv: árusít
tükrös öregséget, ráncokat illőn kisimít,
állítja párba az újasszonyt, vőlegényt; kérem,
e csodatevő kéz földünkön végigsöpör:
lefuvint csontkézről temetett hegedűt, kardokkal
tépeti, legendás vonóval; kérem e csodatévő
kéz földünkön végigsöpör: fésüli a füvek
haját is, készül az ünnepre, olvashatod
titkos jeleit; de lányok vonulásában íme,
egy kéz
veti piros inged vigyázón; versbe mondom
az átkot is, ha készül a gőg: ákombákomi rajz,
s havazás helyén földerül garázdája a télnek;
tártszárnyú madarak érkeztek: könyvek
kőrisfa asztalunkra!

Északi-déli szerelem

Északról üzen a szerelem, ott minden fehér.
Jégzajlás-kontinens: sisakos Ophelia,
a hóvár asszonya szép mellét kibontja.
Kéthúrú hegedű: vonat tolat rajta zenét.

Délről üzen a szerelem; utazás, kalandozás –
napfényes kontinens: postaládába dobott levél.
Derű, tűzpiros pincédbe jutok-e? Vagy örök
vaddarázs: kollégiumi vaságy a világ?

Jel meggyszín fedelű füzetre

Tolnai hozta Párizsból, meggyszín
fedelű füzet, a hómező-asztallapon
folt: meggyfolt süvölvény ingemen.
Boulevard Saint-Michel üzlete, a boltoslány
Ezékiásról dalolt. Kezem csöpp mell varsája,
de éjszaka fönnakad benne a hold.
Keszegficánkolás ezüstje s meggyszín
fedelű füzet s a hómező-asztallapon
folt: meggyfolt süvölvény ingemen.

Ágyunk fölötti kép

Ágyunk fölötti kép most dördül, rontván pici lapáttal
hóra, rontván fehérszín arcunk havára. Ágyunk
fölötti kép ha dördül, puskáz szárcsára,
s fácán fekete tollát arcunkról pörköli.
Ágyunk fölötti kép ha dördül, kibont a pólya páros
öklöt. Szorul a mellkas, számolja gép is: öttonnás
barbár férfi-szívre baba-ököl hogy rádörömbölt.
– Ha huszár lenne / csákója lenne / lányokhoz menne
nem az ellenre / – Asszonyra púder, rám ének pattan
hej, valami láb, ki rajtunk lép át, bent dörömböl már
a hasadban! Ágyunk fölötti kép ha dördül,
gondolok én
a szerelemre, s nem sejdít vadmedve-maszka.
Acélzó, pingált, téli-vadász jő, lődöz arcod táján
pihére, szőrre. Csordul a bánat fácán-vére:
pördül borotva-pengére. Fehér ábráról lapáttal
baba-kéz a havat kotorja. Berregj baba-kéz,
mintha borotva! Előtted nem rejtőzöm többé.
Íme, itt állok, meggondoltam: föld ha gyűrődik,
préseli arcunk képüveg mögé, baba-alakra.

Ágyunk fölötti kép II.

Részeg festő a zsákvászonra
isteni formát rápingál szépen –
sorsa: hogy létünket kibontsa!

Maszatol parton ringáló halat,
az dobál vízre horgot, gazt, törvényt:
fald ember, faljad, finom kis falat.

Zöld körön az öröm, égszínkéken
szégyen; s ha rándul fekete pemzli,
az is csak fekete-semmi, képzet!

Talán csak a ködlő kép foszladoz bennünk,
semmire hasznos, alig van, nincsen –
de van lét, meghalás: hogy hitet tehessünk.

Nézek a múltra, kristályüvegre –
hol csizmanadrág, csizma világol,
s fehéring ellen csúfság-díszszemle!

Minden balgatag, aki az ősöm,
rugdalja magát légbe, magasra –
tiprat a bölcsőn, tiprat a bölcsön.

Húszéves hitünk bár kimondatlan,
rezzenünk érted, lélegzet-ország:
rontott tüdővel, képzet alakban.

Festi a festő a zsákvászonra:
jöttöd rajza a zöldbarack, szilvagömb;
lenni parancsol pördülő szoknya!

Ágyunk fölötti maszaton képen,
szesz poharába csillag beloccsan,
s hanyatt-dől: égre szédül a részeg.

Sz. L. monogram a képen

Egy régi ritmus, kedvünk
csontváz rendszere;
átfolyik holtakon a víz,
mint élőkön a zene –

Ember zaklat, mozdony zakatol –
mintha
csillag szökne,
pattan a szikra.

Pördül a lét körül,
mintha
ég-földi körhinta.

Támad a halál
száz fajtája –
nem ember: madár,
ki szikla éléről zuhan,

s zenéje csattanás.

Egy régi ritmus, kedvünk
csontváz rendszere;
átfolyik holtakon a víz,
mint élőkön a zene –

Árokpart asztalához ülök, kóborló diák.
Jobbfelől elzúg történelem; balfelől szellő kél s szép
szerelem.
Európai rézpengő megpördül: fej vagy írás, fej vagy
írás –
vonat elé a sínre lehull.

Árokpart asztalához ülök, kóborló diák,
ki egyszer tudós, egyszer tudatlan.
Lánycsípő ring, ringat; fuvar szén megbillen.
A jövő: címerkép termeinken!

Egy régi ritmus, kedvünk
csontváz rendszere;
átfolyik holtakon a víz,
mint élőkön a zene!

Sziszüphosz-áttűnések

Dalol, dalával köveket elgörget,
s orrára bukik más kövek előtt –
Befelé beszél, nyelvhegyen szót görget:
mázost-mézest és követelőt.

De a kő előtte ott mered, ott marad,
nem tudja, mit tegyen jó Sziszüphosz.
A magány ideje: vadállat, rámered,
az idő, ideje rávicsorog.

Emberi tudata méri az emberi
tudatot (közben a dalt megleli).
Hadvezér ő és győztes vezér –

Lenne hadvezér, vesztes vezér –
(Micsoda kő: melyik zuhanni nem tud már,
hullik fölfelé, völgybe nem ér.)

Lábunkon ékszer az időnek rablánca,
szikla-szilánk-kövek: ott fönn a veszély;
Sziszüphosz rontaná lefelé, halk hangja
gurul csak köveken lefelé, ha beszél.

De a kő előtte ott marad, ott mered,
s fog-fehért vicsorít vadállatunk.
Dalol, dalával görgetne köveket.
Nincs is kő, ámulunk, csak álmodunk.

Szavad kerít körbe (állatot:
vadászok hálója bekerít).
Csonttörő szerelmed rádtalál, leterít.

Boldog vagy, tükrökben arcodra lelsz.
Magától elröpül vagy megáll
fejednél egy kő vagy egy madár.

Negyedik, utolsó ének

Fáról egy levél lehullni készül –
kövek szeméből pördül a könnycsepp.
Nézem, én dalnok – tűröm vitézül:
mennek a társak, s vissza nem jönnek.

De ő visszatér. Az ember, isten,
csont-bálványom és cső-mitugrászom,
négyszögű díszlet, göndöri díszed,
fekete, arany, éjfehér ráncom

érzi, a szemem látja, ahogy jön.
Ajkam igézi, hogy elérkezzen,
és uralkodjon majd a jövőmön –
a múltamon is, emlék ha rebben.

Dicsérem most a véred pirosát.
Ruhát hullató testet dicsérek.
Hajótörött-hit, szigetet ha lát,
parthoz érkező, hozzád se érek.

Tengerszem

Tiltóidő

In memoriam X.

milyen világ ez –
csak a kövek
ha összekoppannak
azon a nyelven
mondják: hazugság

Mit ér itt az ember?

Illyés Gyulának

Mit ér itt az ember? vallatom magam.
A tűz, mely nádtetőt harap, a vak
s a tűz, mely világ-égető, hatalmi tűz
s az otthoni tűzhely kicsi lángja
s az ember, ki égi tüzek
teremtő, lobbanó mása: miképp rokon?
Asztal kövéhez urak, malomkőhöz
nagykabátosak, íme a kérdés
k
é
p
l
e
t
e
borban:
átlényegíti e jégcsap időt!

Rajzolj asztalt, házat

P. L. költő, vagy talán nem költő,
hisz a költészet nincs, de készül,
de tartás, magatartás, feladat,
„feladvány": ez a fél-rész, amely kiközösít,
s rá a „válaszod" – ez a fél-rész,
mely máséval közös,
ez a fél-rész, mely újra jogot ad –
a költészet: a lesz, a karraraimárvány-pillanat;
csempészárukkal, rajzaiddal átléptem
héthatárokat, a józannak és könnyező részegnek
határát, zöld kertek és kocsmák határát,
a vér és érfal határát, fájdalom és nem-fájás
határát, van és nincs határát és a többit,
hét határt átléptem, hét kincsem van,
de hol-laknom nincsen; s szégyen talán:
fejemben, füzetben az üzenet, a „válasz",
ez a fél-rész, mely máséval közös, ez a fél-rész,
mely újra jogot ad, ez sincsen; dolgozni segíts,
segíts meg, rajzolj asztalt, házat a rajzlap
héthatárán. Kézjegyed rajta.

Tengerszem

Tenger,
tenger az
élet,
a pálya,
volt – s lesz –
dagálya!
Apálya.

Fölsír és
kifut
a gálya, zsoldosa:
gályaőr vigyázza,
keresnek rabot –

Találnak.
Fölmutatják
a létnek, halálnak:
táncol a bot!

Tenger,
tenger az
élet,
a pálya,
volt – lesz –
dagálya
s apálya.

Van közöttünk
(a tengeren, gályán)
szemes,
szemtelen.
S hiszem,
van Látónk is, vigyázónk
ki: Szem!

Terítő a Hungária asztalára

Márvány asztallap a homlokunk is,
rácsaphat bárki részegek ökle.
Reped kétfelé, négyfelé – pördül
a vér: szökőcske, piros szöcske.

Márvány asztallap, cifra malomkő –
Lucifer dobd a poklok poklára.
De előtte még a példás élet,
pincérnő drága –, mi az ára?

De előtte még cikóri kávét
hörpöl az ember, és aszu bort tölt.
Nem port puskába, bort pohárba!

De előtte még hord mázsás zsákot,
s garabonciát, szélhámot terít
a Hungária asztalára!

Az országlátó szem boncolása

Az országlátó szem pillantása – levél ha lehull
meghajló ágról, ruha lehull majd lányról, lány
válláról. Csatok, csatok, pántos kacatok; csak jönne
ruhák röpte már. Lerombol lassú rettegés.
Homlokom
táján repedés: hazát bújtató barlang. Mondom,
motyogom:
zaj van, zaj van. Angyal jár kanok ruhájában, csörget
hólepte láncot. Kérdezem: láttad-e, láttad-e?
Láttad-e,
amit én látok? Ledönt majd lassú rettegés, bagoly
száll
hátam hajlékára. Felnőhet magas éghez fa is,
csillag pördül minden ágára; határos heggyel,
szakadék-
éggel. Hajol, hajlong a széllel. De ember arca
fényesedik – titkot bolygatni, izgatni csontot
csonttal aki merészel, ki homlok fölé köddel fúj
álmot, kitűz pólyára piros virágot: mindenki lássa!
Fürödnék májusi hideg szemedben én. Hogy lássak,
hogy
látva lássak. Íme, az országlátó szem boncolása;
koncolása.

Európa-kockakő fölött

„Hajadon füzek, búzabóbiták –
csupa illat és virág a világ,
csupa mosoly és csupa kedv, csupa
libegés: lányokon selyemruha.”
Szilágyi Domokos

én itt vagyok lélegző cövek
nem mozdulok (mozdulhatok)
nyüzsgő időben nyüzsgő seregek
(széptestű lovak? tehenek?) –
egy-egy rostán ha fönnakadva
ha egyedül lebegek: örülök
hogy lebeg az én az *én*
hideg kockakő fölött
Európa-kockakő fölött
mezítláb csak az én-tudat lebeg
(lenn ott vonul a *mi*, a *mély*)
világ aki voltál tudom
az maradtál: áldozati oltár –

de lélegzem élem de énekelem
a levegő futóárkából (föl? le?)
lélegzem értem énekelem:
hajadon füzek búzabóbiták
csupa illat és virág a vakvilág
csupa moly és csupa kedv csupa
libegés: lányokon selyemruha

Zsiráfos nyakkal a hegyek

ködbe ködbe vész messzeség
valaki lassan körbejár közelben
ezek a bellonai tevék
púpos a hátuk zsíros a hátuk hej
magukat létünkre rátevék
el ne aludjon ámítástól
az a tűz aki ég
hej álmosság körbejár
földbe lustuló tevék ezen a tájon
hátunkon is púp nehezék
és mégis dacos és jár tovább
minden mindegy ez nem imánk
közelben ködbe ködbe vész
amit akartunk
ködbe ködbe vész messzeség
zsiráfos nyakkal a hegyek
nincsen mese számodra rég
nincsen számodra hely
ne menj el akkor mégse hej
ahogy mutatja példa
régen megáldott jól figyelj
régen megáldott domborulj
bámulni jönnek születést
zsiráfos nyakkal a hegyek

Ezerkettedik éjszaka

Ezerkettedik éjszaka,
már nincs mese –
csönd emeli a szárnyát,
csapkod,
tollat hullat,
csönd csöndet hullat –
kányacsöndben kányaszárny csapkod.

Szindbád tölt majd:
„Egy ital bor
a hazáért sosem árthat!”

Mesétlen, ezerkettedik éj –
ágyon:
létra lejtőjén a lányok –
létra völgyében megállok,
leslek,
látlak.

Szindbád úr tölt:
„Egy ital bor
a hazáért sosem árthat!”

Halál tíz évét aludta,
ideje, hogy újra járjon –
figyelj föl a csillagokra:
töreti a csillagjármot!

Szindbád tölt majd:
„Egy ital bor
a hazáért sosem árthat!”

Létünk kék léggömbje szálldos,
szekér zökken, ránt a rúdon.
Érkezzél Illés-kocsisom,
jöttöd ábrája az úton.

Szindbád úr tölt:
„Egy ital bor
a hazáért sosem árthat!”

Barna léggömb eregető –
szemed íve: hal háta a rengő vízre;
illendő leszek a vágyra:
halhúsa a halcsontvázra!

Zöldszín-léggömb eregető,
veted szoknyád: szabott álmod.
Hazád: csupasz testre kendőd
megtalálom, megtalálod.

Szindbád tölt majd:
„Egy ital bor
a hazáért sosem árthat!”

Egyik csillagról poharat,
ahogy polcról: előállít,
másik csillagról üveget,
mintha pincéből: kiállít –

köszöni, hogy hittel vártad –

Szindbád úr tölt:
„Egy ital bor
a hazáért sosem árthat!”

Egy boldog nap szomorú leírása

Kormos István emlékére

Nem volt már jobb jegy
– koranyár, aranyderű,
aranybogár a légben – „fociidő”
nem volt már jobb hely – mondom,
csak itt, mindjárt a pálya szélén lenn,
de azért legközépen!
Mosolyog: köröskörül profán szentség száll,
drukker-miatyánk, avasszalonna-ámen.

Ragyog a koranyári napban
a Rézkakas cégére, csőre –
fölpillant: „Ugye kukorékolt?
Ugye kottázta: bemegyünk?”
Költők, kölkeim, egyetek! – biztat,
s gőzölög kakas-leves máris előttünk!

Írtál? – kérdezem. *Írtam.*
„Vagy talán írhattam volna, kérem –
új kötetet, 1200 sort,
tizenkét verset, kérem –
versek, foltok az egérrágta
életre: hátamon a zsákra.”

Egy új mesét, hogy köszöntsön:
alig pár napja levelet küldtem.
Verses mesém, mint ez a vers is
feltöretlen levél asztalodon.
Ki mond zsoltárt most – kérdezem halkan,
ki énekel most szegény hazánkról?

Tükörbe néző

I.

„Utaim Uram mutasd meg,
hogy el ne téveledjem”
Tükörbe néző, lát önmagára,
gépekre beszélő, amit mond,
visszahallhatja újra és újra,
visszahallhatja újra és újra.
Régmúltunk, történelem: a föld
alól – a víz alól kipereg; fénylik
a patkány, a gyűrűs féreg, moszat –
patkány a híres képen, a híres
képen: két szemüreg
s nyelvhegy helye a rajzolat.
Utaim Uram mutasd meg,
hogy el ne téveledjem.

II.

Magányban,
Dózsa-tükörteremben:
harap mindenki
önnön karjába, önmagát tréfálja,
vágja, legyőzi,
fejét kétfelé földre hullatja,
vérét ontani alig győzi –

Utaim Uram mutasd meg,
hogy el ne téveledjem.
Tükörbe néző, lát önmagára,
szalagra beszélő, visszahallhatja,
küld önmagának levelet, ad magának
mellkasnyi kitüntetést,
vigaszt, országot.
Állok mögötte grimasszal pimasz –
Szeme miért nincs, ha van?

III.

Reggel van. Hallatszol már
a nyelv helyének hegyéről, zsoltár:
tarts meg az éh oroszlán torkától
és a fenevadaktól,
kik most környülvöttek nagy mordul,
utaim Uram mutasd meg,
hogy el ne téveledjem –
ó tarts meg engem!

Tóthmenyhért-fehér hómezők

Tóthmenyhért-fehér hómezők nekem
a tiszta lepedők, hókazal heródes-gerincét
elroppantja a szál virág
amely a napvilágra kitör: fehér virág
fehér mezőn. A tóthmenyhért-fehér mezőn
jégmezőn, hol pengeél a don-kanyar
kaszál kaszál kaszál
történelem: vaksi egedről ránküt mégis
a színrózsa fény
csonttá fagyott katonazubbony: fehér ing
fehér hómezőn: fehér virág fehér mezőn.
Tóthmenyhért-festette mezőkön
szűz meződön fehér papír fehér betűkkel
fut ez a vers el, huszonöt-
éves csikó beszéd itt betöretlen és zabolátlan:
fehér betű a hómezőn: fehér ing
a csont hómezőn: fehér virág fehér mezőn.
Tóthmenyhért-fehér mezők nekem
a havas lepedők, gea asszonyunk
temesd el ami volt ámen –
jövőnket te szülöd
öled tükrén át látok magamra!

Disco of poetry

A telephon-mobil kerekére

Könnyű kis szél fúj,
alkalmi szél!
Nyakig gombolós kabátot
nem kímél –
Te szél, te szél!
Ablakra gombolt házat
se kímélj –
zörgess, te szél, te szél!
Deszkabáb lányokat domboríts,
szél, szélhámosom, te szél!
Döngess, dörögtess, szorít a zárka!

Császár-udvaronc-kóbor költő
alszik, de nyugtalan az álma!

Kerítek formás fekete tárgyat,
mint hajdan csúzliágat –
fölé görgetek szépívű kagylót:
égből félholdat görgetek!

S felétek intek, nehéz munka volt,
nehéz munka volt,
gyerekek.

Íme, féligkész telephon! Kereke
nincs, jő éjszaka – uraim, leszek szűzies,
ájtatos, s ha jő – mondottam vala –
hites társam: az éjszaka,

a sarki ácstól egy kereket, uram bocsáss,
csak elcsenek, s felétek intek, nehéz munka volt,
beleizzadtam, gyerekek!
Csak forogna már, akár a Föld!
A telephon-mobil kereke.
(A kocsikerék. Sárban.)

Sár, te sár, száradnál, szorít a zárka!

Beléragadva apám csizmája. A hétmérföldes.
Hétmérföldes halál csizmája.

És kellene a vezeték, pók, te pók.
Keresztesvitéz!

Fényűző, légyűző naplopóm.
Mint ami múlt, mint ami volt,
úgy elgurul
a telephon-mobil kereke.
Idő, időm, te úr!

A telephon-mobil kereke forog, forog,
mintha a táncban.

Mintha a táncban. Szorít a cipő
táncbéli zárka!

Most figyelem. Először csördítek
barátra.

Háromkirályok harmada, 458 –
656, hol nem fecseg a szalmazsák,
beszédes volna – ó, egek! – Ami
voltunk, fölcsöngetem, tárcsázok
tiszta példát: intőn elénk áll,
ha eltévedünk – tiszta, szép
indulásunk.

Most halkabbra, mert álom jár,
bölcső fölötti álom. Üveg borral
megérkezem, ha nem lészen
halálom. 356–913; iskolakerülő
hitetlent számos szavaddal mégse
átkozz. Professzorodó huligán,
huligánom.

Hajnalig, ébren hajnalig.
Mesefa a hit: levele hull,
zsoltárt dadogunk – hangtalanul.
Hószín szobában a vágy, pohár-
koccanás ha téveszti a dalost, hát biztos logika
ne tévedjen, s messzi föld fia
otthonát tudja, 666–531 a szám.

Fölhívhatod a szerelmet is 6..
ikszipszilonzé: balta csapódjon a szájra.
A titkot ne kiabálja.
Rejtőzködő, köd-alak,
ki rávarázsol a sírásra.
Pörög a könny, de sziklatömbök:
félholdat égről görgetek!

Voltam gyerek – –

Dörögtess újra, ember álma!
Vagyok vándor, ne szoríts, zárka!
Vagyok vagabondja világnak –

De hazának mije?

Tűnője? Tűnődője? Kamasz-Ninive?

Most elhallgat a telephon.
Éjszaka, mikor versem írom.
Péterpál napján, aratáskor –
gondolván – voltapámra, anyámra.

Hajnali ars poetica

ha ez a szent pillanat
a fölfedezés perc-köze
jó tudósom ha nem talál
ha téged messzi elkerül
majd évek múltán
születik más fölfedező

a semmiből – a semmiből? –
aki tisztult hangot kihall
ahogy költő a semmiből
– semmiből? –
egy új világot megteremt
vagy fölépül romra rom

az egek ura lajstromán
de nem botrányok
lajstromán
az első számjegy íratik
egyszer a nagy nulla után

béklyózva már az álom is
előttem tündér alakod
ahogy anya szült megjelent
s hajnalra meglepte a dér
homlokom üvegablakát

de álmom képe nem csupán
a semmi-éjből
szállt reám hisz szoknyád
most is ott libeg
– jön a szél az emeli meg –
az utca túlsó oldalán

ha ez a szent pillanat
a fölfedezés perc-köze
jó tudósom ha nem talál
ha téged messzi elkerül
majd évek múltán születik
új költő akit megtalál

akkorra már az életed
a hétköznapi kis csaták
csataterén veszíthető –
hajnali arc kamaszarc
más költő arca néz
átnéz az éj vastag ködén

Kinek hajában csillagok

Ha ezt a kazlat – szalmakazlat –
ím itt előttem, felgyújtanám
kezemet épp csak emelem
mekkora lánggal égne?
Apró verskövön, áram- s verskörön
lépdelek gyerekkorom elébe.
S ha azt a másikat (emlékképet-
emlékeimben) felgyújtanám
mekkora lánggal égne?
Pörzsölt a meggyfa. Tűz volt itt?
Reggelre a lányok
piros szoknyája bizony por s hamu.
Amott a tűz kazlunkba kap
jelképét vesztett katasztrófa
vaddarázs: meglőtt gép zuhan.

Ki madár létében biztos volt:
tükröző vizek előtt állok
hátamba sebészkés belevág
Ikarosz szárnyat ácsol
avat madárnak

föltámad nagyapánk parázs emléke
kékkővel aki permetez, köhög
adózik s aranypénzt köp, köhög
a királydinnyés trónus elé.
Ha bivalyos, nem csonttoronyban
asszonyt ölel az istállóban.

Köhög a föld is, lélegez:
lélegez szellőt és vihart.
Krumplit föld alól felköhög, föl-
dalol virággyökeret. Felköhög
vályogfal-tanyát, kiköhög
döngölt falakat, földes szobát
nadrágszíj-szántót, s búzát
padlásról leköhög, arcokat
emel, lealáz. Az idő, időnk
a doktor úr, hogy biztos kézzel
operál: lecsapol lápot, vadvizet
rétet, tüdőlebenyt. Támadnak
náddal táncoló szellők
baltát billentő viharok.

Hajnali három, átsuhan éjszakánkon
egy repülő, fekete hajú, patyolat-
éjszakánk bőrét karcolja
ahogy költő lány derekára
mell kosarán a pántra:
rálát a világ-színházra, pénz énekére
nemzeti létre
valami kezek úgy motoznak
fegyvert lendítő gombokon
mint kezek nadrág-gombokon
hajnali három otthon anyám
megcseréli a vizesruhát
kicsi társam te is pihenj!
Kinek hajában csillagok:
lányarcú vagy te, éjszaka, altatsz
pohárba pálinkát lopsz, magad újjászülöd!

Herder úr epeíz pohara

Mi ez a kéz a torkomon?
Torkot szorító vaskezek.
Mellemre szívható világ,
gondolom, egyszer kinnrekedsz.

Ti kerekedő kék egek,
kék sapkák a diák-föld fején,
ti selyemszálú kék ködök:
kendők a füvek vállain –

ti kerekedő kék egek,
ti elguruló diák-sapkák,
ti selyemszálú kék ködök:
kasza alá dőltök le majd.

De most még rajtam átvonul,
ha Délre elszáll, a madár,
fecske-fark keresztje torkomon,
reinkarnálva: szent Balázs.

De most még rajtam átvonul,
átáramol minden folyó,
az ó-Duna és a kamasz-Olt
békétlenül csak fölsikolt.

De most még rajtam átvonul
Tu Fu és Geoffrey Chaucer mester –
verssort, mint pohár pálinkát
hogy melegítsen, úgy iszok.

S a filozófus Herder úr
azt hiszi: könyvét olvasom!
Könyvét pohár vízként iszom,
bár oly keserű, mint az epe.

Mi ez a kéz a torkomon?
S a szájon? Szájütő és vérköptető.
Mennyi pohár áll: hörpintetlen,
mennyi könyv, port dönteni róla.

Az örök arc holt maszk mögül
újra és újra fölmerül-, átevez
századok ködén porfuvintó száj,
szomjas torok, eljövendő fekete szempár!

Az *én akkor* már csendesül,
– látod: két szó itt tárnamély –
a mellre szívható világ
kinnrekedt hideg füstje száll.

A Lumière-féle mozi
téli birsalma illatú,
leple alatt kézbe veszed
lányok birsalma melleit, ó.

Filmje vásznán térdére hull
homlokcsillagon ütött csikó,
arcára hull a nembeli ember,
kialszik házfalból a tűz.

A történelem mozivásznán
csontváz-ország új filmje pereg:
nyelv nő kitépett nyelv helyén,
fül nő, bár őse ólomnak öntőedény.

S földereng jövendő idő,
amikor nemcsak az a fal, házfal,
a *tűz*fal omlik le, hanem
leomlik ez a nyelv, porlad a szó.

De előbb rajtunk átvonul,
ha Délre elszáll, a madár.
Fecske-farkával torkomra csap,
reinkarnálva: szent Balázs.

De most még rajtam átvonul,
átáramol a szerelem,
sőt Szerelemből tengercsepp
poharam partján körbefut.

Barátném, a *délire de toucher*
tán még a pólyával oldódott rólam,
álmom hát Ön édesítse.
Döntse föl epeíz poharamat!

Táncolók

Nézi a szemed a táncot,
a láncot, az emberláncot,
íme, még a dobokat is
táncolók, táncszókra veretik,
íme, még a sípokat is
táncolók, táncszókra zengetik.

Nézi az ember a táncot,
a szél a nyárfával táncol,
május van, májusi fáról
hajunkra porka hó hull,
fodros vizeknél állnak a lányok,
kezük fodrozó szoknyát lesimít.

Nézi az ember a táncot,
utcákon autóláncot,
jönnek a gépek, a népek,
hiszik, hogy szabadok, szépek;
virulnak virágok, gének
s jönnek az aratógépek.

Nézi az ember a táncot,
a körben holt apám táncol,
fejét fölveti, rámszól,
kérdi, hogy tétlen mért állok,
mért nem – akár észrevétlen –
mért nem a munkám végzem.

Nézi az ember a táncot,
lakótelepi betontáncot,
egymás elleni kősáncot –
honnan a költő kikémlel,
látszik a szürke, a szürke,
iktatnak, itt lészen lakásod.

Nézi az ember a táncot,
a postáslépést,
levéltáncot,
jön, megy levél,
irat, pénz, távirat, napod
forintos bélyeggel megvirrad.

Nézi az ember az eget,
határsértő madár berepül.
Akkorát dobban a szíved,
akkorát fújtat a tüdőd –
így tudod:
véges az időd.

Nézi az ember a táncot,
kritika-, esszé-, novella-,
vers-, gyerekvers-,
szerkesztés-, út-, vita-,
folyóirat-, regény-láncot;
az oly fontost s a koloncost.

Nézi az ember az éjszakát,
az örökös sötét határt –
s az egyszer-lesz hazát,
hol akkor is ember marad,
ha szolgamód nem hajt fejet;
nézzük a csillagos eget.

Nézi az ember a könyvet,
asztaláról is rákösznnek,
futószalagról köszönnek,
ahogy a nyomdából jönnek –
s hol zúzdába továbbmennek,
hol a könyvtárakba mennek.

Nézi az ember a tornyot –
fűszálak hegyén a hangya,
elvész most teljesen hangja,
meghalna, ha lezuhanna.
Lenne palatáblán ábra,
krétajel: vizes szivacs-járta.

Nézi az ember az embert,
s ember emberre visszanéz.
Nézi az ember az embermaszkot,
embermaszk emberre visszanéz.
Vak csillagterére visszanéz
a táncos, a síp, a zenész.

Disco of poetry

Port, ha lesz majd por, a láb fölkavar
szállhat a porszem a szájra, beszélő szájat
tömítene, szállna tüdőre, táncolna rajta
mint táncol a kövön két pici láb
Galvani mester kapja a tollat
füzetet fölüt és húz ezüst csíkot: mintha felhőre
karcolna gépszárny, kettőspont után apró betűvel
nyomtatva írja: íme az ember

GIRL: szoknyám ciroksöprű, akasztott ember
nyelvszíne:
lila rajtam a szoknya
lóbáz a lábam ebben a táncban, légben
élek én, hátamon sebhely: madárnak szárnya, táncoló
vállam madárnak válla, arasszal föld fölött
lóbáz a lábam, föld fölött lakom égi lakásban
arasszal gondok fölött ha járok, akasztott
ember: földre nem érek
szoknyám ciroksöprű, lalla
dalolom lalla, lalla, arasszal föld fölött
fekszem az ágyra, lábam falára akasztva szögre
szerelmi címer

BOY: holdńak nevében, eljöttem csillag jegyében
a tudat tudatlan, hitem az ösztön, hitem az álom
és szabad képzelet, csöpp mell helyére gömböt
gondolok, csöpp mell léggömbjét tüdőből fúvom:
május elsején pukkanó gömböt
holdnak nevében és csillag jegyében
emelvényéről dübörgő tapsban bohóc
legurul, még egy legurul, éljen, éljen kacsázó
mozdulata a lábnak: e vonulásból szobába befordul
s májusi léggömböt lányokra cserél az álom

POET: bálterem, kérem a bálterem lánykezeket
mackós mancsokkal összeköt, leszek a tiltás
lánykézről kelést: a mancsot rólad olvasom
huss kelés, huss rontás, hétfő: körülkerítem
kedd: elkerekítem, szerda: szitán általvetem
huss kelés, huss

GIRL: kéretlen ne érkezz ének, kuss költő, kuss

POET: bálterem, hej fiú, a bálterem mackós
mancsokká
kezeid átváltja, zölddel, barnával öltöztet
rózsaszín ingedet tépi, szidja az anyádat
mondhatatlan szóval, mert az erőszak tornya
újraépül, nem láttál tengert és mackós mancs
betakar, a mancsot rólad olvasom, huss kelés, huss

BOY: kuss, kurva költő, kuss

DISC JOCKEY: egykétha/álomjár/egykéthá/álom-
jár/egykéthá/egykéthá/borúra derű jön
kérem a föld forog, forog a lemez is, kell az ex-
extázis, törjön a lemez is, törjön darabokra
mint a minden-egész, egykéthá/egykéthá
ez a gép leforgat kislemezt, nagylemezt, ez a gép
fekete földet is leforgat, barázdál / fekete föld alá
magvakat beforgat / kérem e gép leforgat
kiscsikó trappolást, ahogy a
jászolnál megállsz és figyeled homloka csillagát/
sztereó adásban azt is leforgatja
ahogy elfelejted, mint almát, elejted
forgatja azt is/ahogy egy pofont kapsz, sztereó
adásban azt is leforgatja

JIMI HENDRIX: nem hallik ide az ütemes
tapsolás, füldugót viselek, istenem, földdugót
pendítem gyökerét fáknak és füveknek
nem a torreádor, akit a bika ölt
isten, az utolsó mutatvány ideje, fogammal
játszom az öthúrú gitáron, húrokat pendítek
öt fának gyökerét, isten, az utolsó pohár
vizet iszom, arccal a tengerbe fordulván

GIRL: lalla, lallallala, szőlőskád közepén
tapos most a lábam, megragad a lábon szirup
és sárréteg, átüt a ruhán is, lallalalallala
a létet taposom

BOY: éljen, éljen kacsáztató mozdulata
a lábnak, szőlőskád közepén taposok
megragad a lábon szirup és sárréteg
átüt a ruhán is, lalla, lalallala

ASTRONOMER: a szólás függönye: szavad után
pont hull

Tartalom

Valaki súgja 5

Gyerekkori ég

Gyerekkori ég 9
Széthagyott tárgyak udvara 11
Vadkacsák 12
Az ősz anatómiája 13
Városi ősz 14
Emberfa karján 15
Áthúzók kiscsikót, örökös hóesést 16
Rimbaud Ábellel beszélget 18
C. hűséget esküszik 21
Vadréce-torkom, ének-kiáltó 22
Szőlője, venyigéje 24
Kettős tükör: szállsz is, zuhansz is 26
Karácsony 28

Ráolvasó a lányra

Ráolvasó a lányra 33
Arcod rajza 34
Diákdal 36
A haragot mondom versbe itt 38
Északi-déli szerelem 39

Jel meggyszín fedelű füzetre 40
Ágyunk fölötti kép 41
Ágyunk fölötti kép II. 42
Sz. L. monogram a képen 44
Sziszüphosz-áttűnések 46
Negyedik, utolsó ének 48

Tengerszem

Tiltóidő 51
Mit ér itt az ember? 52
Rajzolj asztalt, házat 53
Tengerszem 54
Terítő a Hungária asztalára 56
Az országlátó szem boncolása 57
Európa-kockakő fölött 58
Zsiráfos nyakkal a hegyek 60
Ezerkettedik éjszaka 61
Egy boldog nap szomorú leírása 64
Tükörbe néző 66
Tóthmenyhért-fehér hómezők 68

Disco of poetry

A telephon-mobil kerekére 71
Hajnali arc poetica 76
Kinek hajában csillagok 78
Herder úr epeíz pohara 81
Táncolók 85
Disco of poetry 89

A sorozat szerkesztője: Hatvani Dániel
Felelős kiadó: Krajcsovicz Mihály
Tipográfia, kötésterv: Romhányi Béláné
Szedte a Nyomdaipari Fényszedő Üzem (81. 9407)
Készült a Petőfi Nyomdában, Kecskeméten
(Munkaszám 10433) 4,8 (A/5) terjedelemben
Felelős vezető: Ablaka István igazgató

13.– Ft

13,— Ft

Pintér Lajos Európai diákdal